λίζει, ἡ συνείδησή σου εἶνε ἥσυχη. Δὲν ὑπάρχει τίποτε καλλίτερο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Ἀποκοιμιέσαι κ' ἔξαφνα... ἔξαφνα ντζνν... Τὰ κουνούπια (*Ἀναπηδάει*). Τὰ κουνούπια!... Τρισανάθεμα στὰ κουνούπια!... (*Σηκώνει τὶς γροθιές του*). Αὐτὰ εἶνε πληγὴ τοῦ Φαραώ, Ἱερὰ Ἐξέτασις!... Ντζνν... Βομβοῦν τόσο κλαψάρικα, τόσο λυπημένα ποὺ φαίνονται σὰ νὰ σοῦ ζητοῦν συγνώμη, μὰ σὲ τσιμποῦν τόσο δυνατά, τὰ ἄθλια, ποὺ ὕστερα ξύνεσαι μιὰ ὥρα ὁλόκληρη. Καπνίζεις, τὰ σκοτώνεις, χώνεσαι κάτω ἀπὸ τὶς κουβέρτες μὰ τοῦ κάκου! Στὸ τέλος φτύνεις ἀπὸ τὸ πεῖσμα σου καὶ παραδίδεσαι στὸ μαρτύριο: φᾶτε με καταραμένα!.. Δὲ προφτάνεις νὰ συνηθίσης μὲ τὸ κουνούπια κι' ἀμέσως μιὰ νέα πληγὴ τοῦ Φαραώ... Ἡ γυναίκα μου ξυπνάει, ξυπνάει καὶ τὰ παιδιά της κι' ὅλοι μαζὶ μέσα στὸ σαλόνι μελετοῦν στὸ πιάνο διάφορα τραγούδια. Ξέρεις, κοιμοῦνται ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα κάνουν πρόβες γιὰ τὶς καλλιτεχνικὲς ἑσπερίδες ποὺ δίνουν στὸ σπίτι!.. Ἄχ! θεέ μου, ὅλ' αὐτὰ τὰ τραγούδια τους εἶνε ἕνα μαρτύριο πολὺ χειρότερο κι' ἀπ' τὰ κουνούπια. (*Τραγουδάει*)

Ὅλα φεύγουν, ὅλα σβήνουν,
μέσ' στὸν κόσμο τὸ σκληρὸ
καὶ μαραίνεται ἡ νεότης
σὰν λουλουδι τρυφερό.

Τὸν κακό τους τὸν καιρό... Οἱ ἄθλιοι!... Μοῦ ξερριζώνουν τὴν ψυχή. Γιὰ νὰ ἐξουδετερώνω κάπως τὸν ἦχο τῆς μουσικῆς τους ἔχω κάνει αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση. Χτυπάω τὸν κρότταφό μου κοντὰ στὸ αὐτί μὲ τὸ δάχτυλο. Χτυπάω ἔτσι ὡς τὶς τέσσερες τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ πᾶνε πάλι νὰ κοιμηθοῦν! Ἄχ! φίλε μου, δόσμου ἀκόμα λίγο νερό!... Ἀπόκαναι πιά... Τότε, χωρὶς νὰ ἔχω κλείσει μάτι ὅλη τὴ νύχτα, ξυπνῶ στὶς ἕξη τὸ πρωΐ καὶ φεύγω γιὰ τὸ σταθμὸ γιὰ νὰ πάρω τὸ τραῖνο. Τρέχω· φοβᾶμαι μήπως ἔχω ἀργήσει· καὶ ἔχει λάσπη, ὁμίχλη, κάνει κρῦο, μπρρ... Καί, φτάνοντας στὴν πόλη, ἀρχίζω πάλι τὴν ἴδια ἱστορία... Νά, φίλε μου, μιὰ ζωὴ σοῦ λέω τιποτένια, ἐλεεινή... Οὔτε ὁ ἐχθρός σου μὴν εὐχηθεῖς νὰ ζεῖ ἔτσι... Καί, μάθε το κι' αὐτή, αὐτὴ ἡ ζωὴ μ' ἀρρώστησε!... Ἔχω ἄσθμα, πόνους στὸ στομάχι... Δύσπνοια, ζάλες... Θὰ τὸ πιστέψεις; Ἔχω γίνει νευρασθενικός. (*Κοιτάζει γύρω του*). Μὰ αὐτὸ μεταξύ μας. Θὰ πάω νὰ συμβουλεφτῶ κανέναν καλὸ ψυχίατρο. Μὲ πιάνουν κάτι παροξυσμοί!... Νὰ! σὲ στιγμὲς πλήξεως ἢ στενοχώρισς, ὅταν τὰ κουνούπια μὲ τσιμποῦν ἢ τραγουδοῦν οἱ δικοί μου στὴ σάλλα, ἀρχίζω νὰ βλέπω θολὰ γύρω μου! Ἄξαφνα πετιέμσι καὶ τρέχω σὰ μανιακὸς μέσα στὸ σπίτι, φωνάζοντας: «Διψάω αἷμα! Διψάω αἷμα!». Καὶ στάλήθεια, ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς θέλω νὰ κομματιάσω κανένα, μὲ τὸ μαχαῖρι ἢ νὰ τοῦ συντρίψω τὸ κεφάλι μὲ τὴν καρέκλα!... Νὰ ποὺ καταντάει κανένα ἡ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς στὴ βίλλα... Καὶ κανεὶς δὲ σὲ λυπᾶται, δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα. Νομίζουν ὅτι ὅσα γίνονται ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνουν. Καὶ γελοῦν μαζί σου. Τοὐλάχιστον ἐσὺ ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις τὸ ρεβόλβερ σου, λυπήσου με...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Σὲ λυπᾶμαι.

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τὸ βλέπω πὼς μὲ λυπᾶσαι!... Ἀντίο.. Πάω νάγωράσω ρέγγες, μουρταδέλλα... Μπᾶ, ξέχασα δὲν πῆρα καὶ τὴν ὀδοντόκρεμα... Ὦ Θεέ μου, ὑπάρχει φόβος νὰ χάσω τὸ τραῖνο.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καὶ ποῦ παραθερίζεις;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Στὸ Σάπιο Ποτάμι.

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (*χαρούμενος*).— Ἀλήθεια! Ἄκου, γνωρίζεις κάποια ποὺ παραθερίζει ἐκεῖ, μιὰ Ὄλγα Παβλόβνα Φίνμπεργκ;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Ναί, ἔχουμε καὶ σχέσεις μάλιστα...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τί μοῦ λές;... Αὐτὸ θὰ ἦτ τύχη!... Οὐρανοκατέβατος εἶσαι!... Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κάνεις..

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τί;

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Καλέ μου, ἀγαπημένε μου, νὰ μοῦ κάνεις μιὰ μικρὴ ἐκδούλευση κ' ἔτσι θὰ μοῦ ἀποδείξεις ὅτι εἶσαι φίλος μου. Ἔλα, δόσε μου τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου ὅτι θὰ τὴν κάνεις...

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Τί λοιπόν;

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Στὸ ἐξοχίζω στὴ φιλία μας, Ἰβάν... Ἐν πρώτοις χαιρέτησέ την ἐκ μέρους μου τὴν Ὄλγα Παβλόβνα καὶ πές της πὼς εἶμαι ζωντανὸς καὶ τῆς φιλῶ τὸ χέρι. Καὶ ὕστερα τῆς δίνεις ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο ποὺ θὰ σοῦ δόσω. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ τῆς ἀγοράσω μιὰ ραπτομηχανὴ τοῦ χεριοῦ καὶ δὲν ἔχω κανένα νὰ τῆς τὴ στείλω... Θὰ τῆς τὴν πᾶς, φίλε μου.. Συγχρόνως κάνεις τὸν κόπο νὰ τῆς πᾶς κι' αὐτὸ τὸ κλουβὶ μὲ τὸ καναρίνι... Μονάχα νὰ προσέχεις γιατὶ ἡ πόρτα του δὲν εἶνε καὶ τόσο γερή... Τί μὲ κοιτᾶς ἔτσι;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ.— Μιὰ ραπτομηχανή... ἕνα καναρίνι στὸ κλουβί... σπίνοι, καρδερῖνες, κοτσύφια...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τί ἔπαθες, Ἰβὰν Τολκατσώφ; Γιατὶ ἔγινες κατακόκκινος;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (*χτυπῶντας τὰ πόδια του*).— Δόσε μου τὴ μηχανή! Ποῦ εἶνε τὸ κλουβί; Καβάλλησε κ' ἐσὺ ὁ ἴδιος στὴν πλάτη μου!... Χτῦπα με! Βασάνισέ με! Ἀποτελείωσέ με! (*Σφίγγοντας τὶς γροθιές του*).— Διψάω αἷμα! αἷμα! αἷμα!

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ.— Τρελλάθηκες;

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (*ὁρμῶντας ἀπάνω του*).— Διψάω αἷμα! αἷμα!...

ΜΟΥΡΑΣΚΙΝ, (*περίτρομος*).— Τρελλάθηκε! (*φωνάζοντας*) Μιχάλη! Μαρία! Ποῦ εἶστε; Σῶστε με!

ΤΟΛΚΑΤΣΩΦ, (*κυνηγῶντας τον μέσ' στὴν κάμαρη μὲ μιὰ καρέκλα*). — Διψάω αἷμα, αἷμα!...

ΑΥΛΑΙΑ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΣΤΡΟ ΛΑΜΠΡΟ

Τοῦ Jean Moréas

Φοίβη, ἄστρο ποὺ λαμπρόφωτες ἁπλώνεις τὶς φτερούγες,
Ὦ φλόγα ἐσὺ νυχτερινή, ποὺ ὅλο κι' ἀλλάζεις σχῆμα;
Τὰ μαῦρα δάση φώτισε, τὶς ἰσκιωμένες ροῦγες
Πὺ πλάντας ὁ φῖλος μου φέρει τἀβρό του βῆμα!
Μεσ' στὶς κισσόφραχτες σπηλιὲς μοὺ μάταιονς ἤχους βγαίνουν,
Στὸ βράχο τοὺ ἀπόκρημνο ποὺ οἱ γῖδες ἀνεβαίνουν,
Πάιω στ' ἀκύμαντα νερὰ τῆς λίμνης, μέσ' στὸ βάλτο,
Μέσ' στῆς καλαμοστόλιστης ἀκρονεριᾶς τὸ σμάλτο,
Μέσα στῆς κρύας νεροσυρμῆς τὸ κρούσταλλο ποὺ σπάει,
Παντοῦ τὸ φῶς σου ἀχνότρεμο νὰ τὸ θωρεῖ ἀγαπάει.

Ἡ ἀνομία, ὁ θάνατος τοὺς συνετοὺς δὲ σκιάζει
Καί τὸ πικρότερο κακὸ στοῦ λογικοῦ τὰ μάτια
Μὲ τ' ἀγεράκι ὅταν φυσάει μέσ' ἀπ' τὴ ξάρτια, μοιάζει,
Τοῦ πλοίου ποὺ λικνίζεται στῆς θάλασσας τὰ πλάτια,
Κι' ὁ φῖλος μου ξέρει καλὰ πὼς ἡ δροσιά, τὸ χρῶμα
Δὲ στεφανώνουν πάντοτε τὰ δέντρα, πὼς ἀκόμα
Καὶ τὰ χινόπωρα περγᾶν, πὼς ἡ χαρὰ ἂν μᾶς λείψει,
Ἀφήνει ἀνάμνηση γλυκειὰ στὴ διάβα της κ' ἡ θλίψη
Κ' ἐκείνη, σὰν ἀνθρώπινο, θὰ σβήσει καὶ θὰ φύγει.
Τὸν πιὸ περήφανο σκοπό, τὴν πιὸ βαθειά μας σκέψη
Ἀκούραστη στὴ ρόκα της ἡ Μοῖρα τὰ τυλίγει
Ἀράχνη πὺ στὰ δίχτια της τὴ μυῖγα ἔχει μπερδέψει!
Ὀϊμένα! τάχα ποιὸς μπορεῖ τὴ λαύρα νὰ μποδάει
Ξερὰ στοὺς κήποις τὰ σκορπᾷ τἀνθη τ' Ἀπριλομάη,
Τῆς πένθιμης τῆς χειμωνιᾶς τὴν παγωμένη ἀνάσα,
Νὰ κάνει ἀχνότρεμη, χλωμὴ τοῦ ἥλιου τὴ λάμψη πᾶσα,
Νὰ φεύγει κάτ' ἀπ' τὴ μυρτιὰ κ' ἀπὸ τὰ ρόδα γύρω
Μιᾶς ὀμορφιᾶς ἀνάερο καὶ φτερωτὸ τὸ μῦρο
Καὶ πάιω ἀπ' τὰ κεφάλια μας πιὸ γρήγορος ἀκόμα
Ὁ χρόνος τὰ ξεφτεροιγάει ἀλλέζοιτός του χρῶμα;

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια του, ὦ Φοίβη ἐσὺ Κυνθία,
Ὁ φῖλος μου ἐρωτεύθηκε τὴ λάμψη σου τὴ θεία
Ἐσεία πάντα κοίταζε μέσ' ἀπ' τοὺς σύντροφοις του
Καὶ στὴ γλυκειά σου ἐπίδρασην ἔγραφε τοὺς σκοπούς του,
Νῦσα καὶ Σκῦρο κ' Ἐρυσὸ κ' Ἰωλκὸ ἀμμοστρωμένη,
Τμῶλο, μεγάλη Ἐπίδαυρο, πράσιη Κιδωνία,
Ἀφήνοντας ὁ φῖλος μου τιμοῦσε μὲ λατρεία
Τοῦ Λάτμου ἐκείνη τὴν κορφὴ ποὔγιες ἐρωμένη.

Κι' ἀφοῦ ὁ βαθύτερος καημὸς κ' ἡ ἔγνοια ἡ πιὸ θλιμένη
Δὲν τὸν ἀφήνοιτε στιγμή, Θεά του ἀγαπημένη,
Ἐσὺ κι' ὡς τὴν φροντίδα του ποὺ στὴν καρδιά του κλείνει
Μάκρυνε τὴν ἀστραφτερὴ τῆς ὄψης σου γαλήνη,
Τότε ἡ φλογέρα του μὲ τοὺς ἀγροτικοὺς ἀχοΐς της,
Θὰ τραγουδήσει θαρρετὴ τοὺς παλαιοὺς ρυθμοὺς της,
Τῶν κιθαρῶν τῶν ποιητῶν, τῆς λύρας τῶν πατέρων,
Ποὺ στ' ἄκοισμά της ἔλαμπαν τά μάτια τῶν Κερβέρων·
Γιατὶ καὶ τὴν προφητικὴ τοῦ Ἀπόλλωνα μανία
Ποὺ κάνει ὅλο τὸ φυλλωμα νὰ σείνει τὰ κλαδιά του,
Κανεὶς θνητὸς δὲν ἔνιωσε πιὸ δυνατή, πιὸ θεία,
Ὅπως ὁ φῖλος μου ὁ γλυκὸς τὴν κλείνει στὴν καρδιά του.

Μετάφρ. **Μήτσου Παπανικολάου**

ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Τῆς **Κεμήσσης ντὲ Νοάϊγ**

Ὅταν πιὰ θᾶμαι κουρασμένη
ἐδῶ νὰ ζῶ μόνη καὶ ξένη
χρόνους ἀβίωτους,
θὰ πάω νὰ δῶ τὴ χώρα ποῦνε
οἱ ποιητὲς καὶ καρτεροῦνε
μὲ τὸ βιβλίο τους.

Φρανσουᾶ Βιγιόν, σκιά μου φίλη,
ποὺ ταπεινὰ καθὼς οἱ γρῦλοι
ἐτραγουδοῦσες,
πόσο ἡ ψυχή μου θὰ σ' ἐπόνει,
ὅταν σὲ πρόσμενε ἡ ἀγχόνη
κ' ἔκλαιαν οἱ Μοῦσες!

Τάχα τρεκλίζοντας ἀκόμα,
Βερλαίν, κρατᾶς αὐλὸ στὸ στόμο,
δεύτερος Πᾶν,
πάντα εἶσαι ἁπλὸς καί θεῖος ἐσύ,
μεθῶντας μὲ οἶστρο, μὲ κραί,
φτωχὲ Δελιάν.

Καὶ τέτοιο ἂν εἶχες ριζικὸ
ποὺ ἄλλο δὲν εἶνε πιὸ φριχτό,
Ἐρρῖκε Χάϊνε,
οὔτ' ἔτοι ὡραῖο σὰν τὸ δικό σου,
στὰ χέρια μου τὸ μέτωπό σου
γύρε καὶ πράϋνε.

Ἐμένα διάβηκε ἡ ζωή
ὅλη ἕνα δάκρι, ἀπ' τὸ πρωΐ
ἕως τὴν ἑσπέρα
κι' ἄλλο πιὰ τώρα δὲ μοῦ μένει
παρά, θεοί μου ἀγαπημένοι,
νἀρθῶ κεῖ πέρα.

Μετάφρ. **Κ. Γ Καρυωτάκη**

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Συνεπεία ἀνακριβῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας μᾶς παρέσχε ὁ συνεργάτης μας, ὁ ὁποῖος μᾶς παρεχώρησε τὰς φωτογραφίας τῶν ἑορταστῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς μάχης τῶν Δερβενακίων, ἐγράφη κάτωθεν αὐτῶν ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ γκρούπ τῶν φουστανελλοφόρων εἶνε χωρικοὶ ἐκ τῶν πέριξ, ἐνῶ ἐπρόκειτο περὶ τῶν Ἀρκάδων ἐφέδρων τῆς ἐν Τριπόλει Ἑνώσεως, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τούτῳ ἐφόρεσαν τὰς ὡραίας ἐθνικὰς στολάς.